

စိုးမိုးစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နှုတ်သီး

ပန်းကလေးရေ

ပန်းချီဆန်းစုဆောင်း

အခန်း (၁)

“မေမေ ... သက်သာလား ဟင်”

ကျောင်းကပြန်လာတာနဲ့ အိပ်ခန်းထဲတန်းဝင်လာကာ စိုးရိမ်တကြီး
မေးရှာတဲ့ သမီးလေးကို ဒေါ်ပန်းပွင့်သီ မွေ့ရှာထက် လဲလျောင်းနေရာမှ
ဦးခေါင်းဆတ်ဖြေလိုက်သည်။ ။

“သက်သာတယ်သာ ဆိုတယ်။ မေမေ့မျက်နှာလေးက နွမ်းဖျော့နေ
တာ”

ခုတင်ပေါ် တင်ပါးလွှဲထိုင်ကာ နဖူးပေါ် လက်တင်စမ်းတဲ့ သမီးလက်
ဖဝါးနုလေးကို ဒေါ်ပန်းပွင့်သီ ဆုပ်ထွေးကာ ရင်ဘတ်ပေါ်ဆွဲတင်၍ အ
သက်ဝအောင် ဖိရှူလိုက်ပြီး

“သက်သာပါတယ် သမီးရယ်”

“မေမေက သက်သာတယ်ပြောပေမယ့် ပန်းစိုးရိမ်တာပဲ မေမေရယ်”

“သမီးကလည်း ကွယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မေမေ့ကို စိုးရိမ်နေတော့ အတန်းတက်ရတာ စိတ်
က မပါဘူး”

“သမီးလေးရယ်”

ဒေါ်ပန်းပွင့်သီ မျက်ဝန်းမှာ ကြည်နူးမျက်ရည် စို့ချင်ချင်ဖြစ်လာသည်

။ ပန်းလေညှင်းဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကို ကောက်ယူမွေးစားခဲ့တာ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမလား။

ငယ်ငယ်ကတည်းက သူမကို အမေရင်းတမျှ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်ခင်အားကိုးတွယ်တာ ရှာတာလေ။ အခု တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်လာတော့ ငယ်ငယ်ကထက် ပိုပြီး သိတတ်လိမ္မာလာသည် ။

“မေမေ နေ့လယ်စာ စားပြီးပြီလား”

“ခုလေးတင် မိပုဆန်ပြုတ်ကျွေးပြီးပြီ”

“ဆေး မသောက်ရသေးဘူး ထင်တယ်”

“မသောက်ရသေးဘူး သမီးကို စောင့်နေတာ”

“မေမေ့ကို ဆေးတိုက်အမီ ပန်းလာခဲ့တာပါ မေမေရယ်”

သံယောဇဉ်ကြီးရှာတဲ့ သမီးလေးရဲ့ သိတတ်မှုအတွက် ဒေါ်ပန်းပွင့် သီရင်မှာ စက္ကန့်နဲ့ အမျှ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခဲ့ရသည် ။

သူမကိုယ်ပေါ်မှ ချည်စောင်လေးအသာဆွဲ၍ သူမကိုယ်ကို ခုတင်ဘောင်မှာ မှေးထိုင်စေဖို့ ဖေးမပေးတဲ့ သမီးလေးရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေကို သူမရင်မှာ ကျေနပ်စွာခံယူကာ ဆရာဝန်ညွှန်ကြားထား တဲ့ ဆေးတစ်ခွက်စာကို ဆေးပုလင်း၊ တစ်ပုလင်းစီမှ တစ်လုံးစီယူနေတဲ့ သမီးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက သွက်လက်မြန်ဆန်လှသည် ။

“ဆေးသောက်ရအောင် မေမေရယ်”

သူမ ဦးခေါင်းဆတ်လိုက်သည် ။ လက်ဖဝါးပေါ်တင်ပေးတဲ့ ဆေးလေးလုံးကို ဒေါ်ပန်းပွင့်သီ ခံတွင်းထဲအသာပက်ထည့်၍ သမီးလေးကမ်းပေးတဲ့ ဖန်ခွက်ထဲမှ ရေနင့်အသင့်မျှောချလိုက်သည် ။

“ဖေဖေနဲ့လယ်စာ ပြန်စားလား မေမေ”

ရေသောက်ပြီးသွားတဲ့ သူမလက်ထဲက ဖန်ခွက်ကို သမီးယူပြီး စားပွဲ ပေါ်တင်ကာမေးတော့ ဒေါ်ပန်းပွင့်သီ ဦးခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ။

“ဟွန်း ဖေဖေနဲ့ တော့ ခက်တာပဲ”

“ဒီနေ့ အလုပ်များ နေလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွယ်”

“ဖေဖေ အလုပ်မများ တဲ့ ရက် ရှိလို့ လား မေမေရဲ့ ”

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးစူပြီးမေးတဲ့ သမီးမျက်နှာပုံလေးက ချစ်စရာ။ ။

“သမီး ဖေဖေအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့ ”

“အဲဒါကြောင့် ပန်းကစိတ်ပူရတာ၊ အလုပ်များ တယ်ဆိုပြီး နေ့လယ် စာ စားချိန်မှန်ဖြစ်လို့ ဟိုတလောက အစာအိမ်ပြန်ထတာလေ”

ဒေါ်ပန်းပွင့်သီ သက်မလေးအသာချ၍ သမီးမျက်နှာဝိုင်းလေးကို ငေး ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“နေကောင်းကာစပဲရှိသေးတယ်၊ အခုတစ်ခါ၊ ထမင်းချိန်မှန်တော့ ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ပန်း ပြောတာပေါ့၊ ပန်း အဝေးသင်ပဲ”

“သမီးကလည်း ကွယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မေမေတို့ က အတင်းပဲ ဒေးတက်ဆိုလို့ တက်ရ တာ ပန်းစိတ်မချဘူး၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေ ကျန်းမာရေးကို ပန်းအရမ်းစိုးရိမ် တယ်”

“ဪ သမီးရယ်၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေက ဒီလောက်ကြီးလည်း စိုးရိမ်နေ ရတဲ့ ရောဂါရနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းကတော့ မေမေနဲ့ ဖေဖေကျန်းမာနေတာပဲ မြင်ချ

င်တယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို အချိန်ပြည့် ဂရုတစိုက် ကြည့်ပေးချင်တာပဲ သိတယ်လေ”

ပခုံးပေါ်ဖြာကျနေတဲ့ ပျော့အိတ်တုတ်ခါးတုတ် သမီးဆံနွယ်လေးကို ဒေါ်ပန်းပွင့်သီ တယုတယ ပွတ်သပ် ပေးလိုက်သည်။ ။

ဝမ်းမနာဘဲ မွေးရတဲ့ သမီးလေးက မိဘအပေါ် ထိုမျှထိ သိတတ်နေသလို ဝမ်းနာပြီးမွေး ထားတဲ့ သားက သမီးလေးထက် သိတတ်နားလည်ဖို့ မကောင်းဘူးလား။

ခုတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး ။

သားက အချိန်ပြည့်အပြင်မှာ ။ သားပြန်လာရင် မုန့်တိုင်းပါလာသလား အောက်မေ့ရသည်။ ။ အရာရာကို အလိုမကျ ဝုန်းခိုင်းကြနေတတ်တာ။

သားကြောင့် သူမတို့ လင်မယား အစဉ်အမြဲစိတ်မချမ်းမသာ ခံစားရတာလေ။ ကံကောင်းလို့ သာပေါ့။ သမီးလေး လိမ္မာလို့ ။

“မေမေဆေးသောက်ပြီးပြီဆိုတော့ ခဏမှေးလိုက်နော်”

“အင်းပါ သမီးရယ်”

သမီးနဲ့ တွေ့ရင် ဒေါ်ပန်းပွင့်သီ ဖယောင်းလို နူးညံ့သွားသည် သာ။ သမီးပြုစုသလို ငြိမ်သက် စွာခံယူရင်း မွေ့ရာပေါ် အသာလဲလျောင်းလိုက်သည်။ ။ သမီးက စောင်ပါးလေးကို သူမရင်ဘတ်ပေါ် ရောက်အောင် အသာလွှားတင်ပေးရင်း

“ဖေဖေကို နေ့လယ်စာ စားဖို့ သွားခေါ်လိုက်မယ် မေမေ”

“သမီးလေး ပင်ပန်းပါတယ်ကွယ်”

“မပင်ပန်းပါဘူး မေမေရယ်၊ သမီး သွားမခေါ်ရင် ဖေဖေစားဖို့ တော
င် သတိရမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“အင်း အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပါပဲ၊ သမီး ဖေဖေကြောင့်လည်း ခက်တ
ယ်”

“ဘာတွေခက်နေတာလဲ သီသီရယ်”

ခင်ပွန်းသည် အသံ စီးဝင်လာတော့ သူမမျက်ဝန်းက
ကြည်လဲ့လန်းဖြာသွားသည် ။

“ဖေဖေ နေ့လယ်စာ စားဖို့ မေ့နေလို့ ပေါ့”

သမီးလေး နှုတ်ခမ်းလေး စုချွန်ပြောတော့ ဦးအောင်မြင့်ခိုင် သမီးဆံ
ပင်လေးကို ချစ်စနိုးဖွပြီး

“မမေ့ပါဘူး သမီးရယ်”

“မမေ့ဘူးတဲ့ ၊ ခုပဲ နေ့လယ်တစ်နာရီခွဲနေပြီ ဖေဖေရဲ့ ”

“သမီးကတော့ အချိန်ကြည့်ပြီး ပူညံပူညံလုပ်နေတာ၊ တကယ့် အမေ
အိုကြီးလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုခိုင်၊ သမီးကတော့ သီသီတို့ ကို စိုးရိမ်လွန်ကဲနေတာ
လေ”

လက်ကိုင်သားရေအိတ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ရင်း ဦးအောင်မြင့်ခိုင် ဇ
နီးသည် အပါး တင်ပါး လွှဲထိုင်နေရာမှ သမီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။
သမီးမျက်နှာ ဖူးကြွကြွလေးက မိဘရင်ကို စမ်းရေလို အေးမြစေသည် ။

“ဟုတ်လား သမီးရယ်”

“ဖေဖေ အစာအိမ်ပြန်ဖြစ်လာရင်ကော”

“အင်းပါ သမီးရယ်၊ အခု ဖေဖေပြန် လာပြီပဲ”

“ပြန်မလာရင် ပန်းအခု လိုက်ခေါ်မလို့ ”

ဦးအောင်မြင့်ခိုင် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မြင့်တက်သွားသည် ။ ဒေါ်ပန်းပွင့် သီက ခင်ပွန်းသည် ဆုပ် ကိုင်ထားတဲ့ သူမလက်ကို အသာဆွဲထုတ်ရင်း

“အဲဒါ ပြောနေတာပေါ့ ကိုခိုင်ရယ်၊ သမီးက ရောဂါဟောင်း ပြန်ထ လာမှာ ကို ပြောနေတာ”

“ပြောရမှာ ပေါ့ မေမေရဲ့ ၊ ဖေဖေက ပေါ့ဆတယ်လေ”

“အင်းပါ သမီးလေးရယ်၊ ဖေဖေ သတိထားပါ့မယ်ကွယ်”

“အဲဒါဆို ပြီးရော၊ ပန်း ထမင်းပွဲပြင်လိုက်မယ်”

“သမီးသဘော”

ဦးအောင်မြင့်ခိုင် ကြည်နူးစွာဆိုတော့ သမီးလေးမျက်နှာက ကျေနပ် မှုကြောင့်ပိုပြီး လှလာသလိုပင်။

“ခဏနော်၊ ပန်းထမင်းပွဲပြင်ပြီး လာခေါ်မယ် ဖေဖေ”

“အင်း”

ဦးခေါင်းဆတ်လိုက်တဲ့ ခင်ပွန်းမျက်ဝန်းက ကြည်နူးရွှန်းလဲ့ကာ သ မီးလေးကို ချစ်မဝနိုင်အောင် ငေးကြည့်လိုက်သည် ။ သမီးလေး အခန်း ထဲက ထွက်သွားမှ ခင်ပွန်းသည် သက်မလေးချကာ ဇနီးသည် မျက်နှာ ချောင်ချောင်လေးကို ကြင်နာစွာ ကြည့်သည် ။

“သမီးလေးက သိပ်လိမ္မာတယ် သီသီရယ်”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ သမီးလေးကို မွေးစားရကျိုးနပ်တယ် လေ”

“ဟုတ်တယ် သီသီ၊ သမီးလေးက ကိုခိုင်တို့ ကိုယ်ပွားအစစ်လိုပဲ၊ ကိုခိုင်တော့ ကံကြမ္မာကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်”

“သီသီလည်း ကိုခိုင်လိုပါပဲ၊ ခုလို နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာ သမီးလေးက တယုတယနဲ့ ဂရုတစိုက် ပြုစုပေးတာတွေ ခံစားရတော့ ကံကြမ္မာကို ပိုပြီးတောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ဦးအောင်မြင့်ခိုင် ဦးခေါင်လေးငဲ့ဆတ်ညိတ်၍ ဇနီးသည် ရဲ့ ဆံနွယ်ပွပွတွေကို တယုတယသပေးရင်း

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးက ကိုခိုင်တို့ ရဲ့ သမီးအရင်းနဲ့ မခြားပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ သမီးလေး လေးနှစ်အရွယ်ကတည်းက သီသီတို့ မွေးစားခဲ့တာ သမီးအရင်းလိုပါပဲ”

“ဒါကြောင့်လည်း သမီးလေးက ကိုခိုင်တို့ အပေါ် မိဘရင်းလို ချစ်ခင်ရှာတာ”

“သီသီကလည်း သမီးလေးကို ဘယ်တုန်းကမှ မွေးစားသမီးပဲဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဖော့ပြီး မခံစားခဲ့ဘူး။ သားကို ချစ်သလို သမီးကိုလည်း ထပ်တူချစ်တယ်”

“အင်း ... သား”

ဦးအောင်မြင့်ခိုင် လေးလံစွာ ရွတ်လိုက်သည် ။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကိုခိုင်”

“သားကလည်း သမီးလေးကို လိမ္မာရင် ကိုခိုင်တို့ မိသားစု ဘယ်လောက်ပျော်ရွှင်စရာကောင်းမလဲ ကွာ၊ ခုတော့”

“ဟုတ်တယ် ကိုခိုင်ရယ်၊ သီသီလည်း အဲဒါပဲတွေးနေမိတာ”

သားကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ နှမ်းဖျော့သလို ဖြစ်သွားရှာသည်။ ။

“ဖေဖေရေ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ”

သမီးအသံ စူးစူးလေးကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်မျက်နှာ အရောင်ပြောင်းသွားသည်။ ။

“လာပြီ သမီး”

ဦးအောင်မြင့်ခိုင် အသံမြင့်ပြောကာ ဇနီးသည် မှာ ခွင့်ပြုချက်တောင်းသယောင် ဦးခေါင်းလေး ညိတ်ပြသည်။ ။ ဇနီးသည် က ဦးခေါင်းဆတ်ခွင့်ပြုတော့ အသာပြုံး၍ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သည့် ခင်ပွန်းသည် ကို အမြင်တဆုံး ဒေါ်ပန်းပွင့်သီ ငေးကြည့်ရင်း

အင်း သားအတွက် ရတတ်မအေးနိုင်တဲ့ ခင်ပွန်းသည် စိတ်ကို ထပ်တူခံစားချေပြီ။

*

အခန်း (၂)

“သမီး”

“လာပါပြီ မေမေ”

ပန်း တိုက်ရှေ့လွှဲပုခက်ပေါ် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ တိုက်ထဲပြေးဝင်ခဲ့သည်။ သက်သာခါစ မေမေအသွင်က ဖျော့ဖျော့လေး လန်းလို့ ။ ပန်းဖျော့ရောင် သိုးမွေးအနွေးထည်လေး ဝတ်ထားတဲ့ မေမေ က ငေးကြည့်နေချင်လောက်အောင် နုပျိုလှပဆဲ။

“မေမေ ဘာလိုချင်လို့ လဲ ဟင်”

ဧည့်ခန်းတွင်းမှ ထထွက်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်ပန်းပွင့်သီက သမီးမေးသံကြောင့် ရင်ထဲပိုပြီး ကြည်လင်လာသည်။ ။

“ညစာ စားကြစို့လေ”

“အင်း”

“သား ပြန်လာပလားလို့ ”

“ဟင့်အင်း”

သမီး ဦးခေါင်းယမ်းခါတော့ ဒေါ်ပန်းပွင့်သီ စိတ်မသက်မသာဖြစ် ကာ ဧည့်ခန်းနံရံမှ တယောပုံနာရီကို တစ်ချက်မော့လိုက်သည်။ ။ နာရီလက်တံက ညခုနစ်နာရီကိုပြနေပြီ။

“သားနဲ့ တော့ ခက်တယ်ကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေ”

“သားက အရင်နဲ့ မတူတော့ဘူးလေ”

“မေမေကလည်း အစောချည်းရှိသေးတယ်”

“စောသလားသမီးရယ်၊ ခုနစ်နာရီ ထိုးနေပြီ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေရယ်”

သားအတွက် စိုးရိမ်လွန်တော့ မေမေမျက်နှာက ပို၍ ဖျော့တော့သွားသည်။ ။

“စိတ်ပူရတာပေါ့ သမီးရယ် ညဘက်ဆိုတော့”

“ကိုကိုက တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပါမေမေရယ်”

“သမီးကတော့ ကိုကိုဘက်က အမြဲကာကွယ်နေ”

ပန်း ပခုံးလေးကျုံ့ကာ မေမေ့ကိုမကြည့်ရဲသလို ဦးခေါင်းလေး ဝပ်နေလိုက်သည်။ ။

“အခုဆို ဘယ်နှရက်ရှိပြီလဲကွယ်။ ညစာထမင်းဝိုင်းမှာ သားကို မမြင်ရတာ”

“ပန်း ပြောထားပါ့မယ် မေမေ၊ အပြင်မှာ အေးတယ်လေ”

တိုက်ပြင်ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းနေတဲ့ မေမေ့လက်တစ်ဖက်ကို ပန်းအသာဆွဲကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်နဲ့ မေမေ့ကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ။

“သားကို စောင့်မလို့ ”

“ပန်းစောင့်နေတာ မေမေရယ်၊ လာပါ လေစိမ်းမိလို့ မေမေ့ရောဂါပြန်ကြွနေလိမ့်မယ်၊ အအေးမခံရဘူးလို့ ဒေါက်တာ သေချာမှာ ထားတယ်လေ၊ ကိုကိုကို စောင့်မနေပါနဲ့၊ မေမေတို့ အရင်စားနှင့်လိုက် လာပါ”

ပန်းက မိခင်ကို ထမင်းစားခန်းထဲ တတွတ်တွတ်ပြောရင်း ခေါ်သွင်းလာသည်။ ။ မိပု အသင့် ပြင်ထားတဲ့ ထမင်းခိုင်းမှာ မေမေ့ကို ထိုင်စေသည်။ ။

“မေမေ အစပ်ဟင်း စားလို့ မရသေးဘူး၊ မေမေ့အတွက် ငါးရုံဟင်းဝါရောင် ချက်ထားတယ်၊ လုံးဝအစပ် မပါဘူး”

သားအပေါ် စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်နေတဲ့ မိခင်အရုံပြောင်းသွားစေဖို့ ပန်းက ငါးဟင်းခွက်မေမေ့ရှေ့ချပေးရင်း ဆိုသည်။ ။

“ပြီးတော့ ထမင်းလည်း ပျော့ပျော့ပဲ စားဦးတဲ့ လေ၊ ဒါကြောင့် မေမေ့အတွက် ထမင်းပျော့ပျော့ သီးသန့်ချက်ထားတယ် ဒီမှာ မေမေ့အတွက် ထမင်း”

ပန်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက သွက်လက်လှသည်။ ။ ပေါင်းအိုးငယ်ထဲက သီးသန့်ချက်ထားတဲ့ ထမင်းကို ခူးခပ်ကာ သူမရှေ့ချပေးရင်း ပြောနေရှာတဲ့ သမီးကို ဒေါ်ပန်းပွင့်သီ တစ်ခွန်းမှ မပြောရှာတော့။

သမီးက သားနဲ့ ပတ်သက်ရင်အစဉ်အမြဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောဆို၊ ဖျောင်းဖျင်းနဲ့ သူမစိတ်ပြေ အောင် စွမ်းဆောင်နေတတ်တာ အခုမှ မဟုတ်ခဲ့။ ။ ငယ်ငယ်ကအကျင့် ခုချိန်ထိ စွဲနေပြီထင်။

“ဖေဖေကော ရေချိုးခန်းထဲက မထွက်နိုင်သေးဘူးထင်တယ်”

“ထွက်ပါပြီ သမီးရယ်”

ရေချိုးပြီးစ ကြည်သန့်နေတဲ့ ဖေဖေက စွပ်ကျယ်အဖြူရောင် လက်

တိုနဲ့ ကြည်စင်လန်းဆန်းနေသည်။ ။

“ထိုင် ဖေဖေ”

“အင်း”

ဦးအောင်မြင့်ခိုင် ဇနီးသည် အပါးမှ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်၍ ဟင်းပွဲတွေ ကို ဝေ့ကြည့်သည်။ ။

ဇနီးအတွက် သူ့အကြိုက်၊ သားအကြိုက်၊ ဟင်းအမယ်စုံ ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်တတ်တဲ့ သမီးလက်ရာက စားပွဲတစ်ခုလုံး အပြည့်၊ ဟင်းခွက်တွေချည်း။

“ဖေဖေအတွက် ငါးဟင်းချိုချက်ထားတယ်၊ ငါးကင်နဲ့ လေသောက်ကြည့်ပါဦး ကောင်းလား လို့ ”

ငါးဟင်းချို ပန်းကန်လုံးကို ဖေဖေရှေ့ ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။ ။ ဒေါ်ပန်းပွင့်သီက သမီးရဲ့ ပါးနပ် လိမ္မာမှုကို မျက်တောင်မခတ်ငေးကြည့်နေဆဲ။

ခင်ပွန်းသည် က ငါးကင်နံ့သင်းနေတဲ့ ငါးဟင်းချိုကို တစ်ဇွန်းမြည်းရင်း ဦးခေါင်းလေးဆတ်ကာ ကောင်းကြောင်းထောက်ခံလိုက်သည်။ ။

“သားကိုခေါ်လေ၊ မိသားစုလက်စုံစားရင်း စကားပြောရတာ ထမင်းပိုမြိန်တယ် သမီးရယ်”

ဟင်းရည်သောက် ဇွန်းချရင်း ခင်ပွန်းသည် ဆိုတော့ ဒေါ်ပန်းပွင့်သီ မျက်လွှာချလိုက်သည်။ ။ သမီးက ဒီလိုနေရာမှာ ပါးနပ်သူပီပီ။

“ဟိုလေ ဖေဖေ ကိုကိုက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပြင်မှာ စားမလို့ တဲ့အဲဒါ”

“ဟွန်း သားကတော့ကွာ”

ခင်ပွန်းသည် ဘဝင်မကျရွတ်ကာ သူမနဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံသည်။ ။

“ကိုခိုင်ပဲ သားကိုနည်းနည်းပါးပါး ဖျောင်းဖျပါကွယ်၊ သီသီလည်း အဲဒီအတွက် သားကို ဘဝင်မကျဖြစ်နေတာ”

“ဟုတ်တယ် သားက ခုတလော ညဘက်ပါ အိမ်မကပ်ချင်တော့ဘူး”

ပန်း နှုတ်ခမ်းလွှာလေး စေ့ပိတ်ငြိမ်သက်လျက် အုပ်ဆောင်းထဲက ထမင်းခပ်ရင်း ဖေဖေရှေ့က ပန်းပွင့်ပုံကြွေပန်းကန်ထဲ ဖွဖွထည့်လိုက်သည်။ ။

“သီသီလဲ ဒါပဲ စိတ်ပူရတာ”

“ညဘက်အပြင်ထွက်တာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်မှ မဟုတ်တာ။ ပြဿနာတက်ရင်”

“ဖေဖေရယ်”

ထမင်းပန်းကန်ထဲ အသားဟင်း ဦးချထည့်ပေးရင်း ပန်း ခပ်တိုးတိုးလေး စကားဖြတ်ဆိုတော့

“ဘာလဲ၊ သမီး”

“ကိုကိုက ကလေးမှ မဟုတ်တာ”

“ဟေး”

လင်မယားနှစ်ယောက် မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ သမီးမျက်နှာဝိုင်းကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ။

“ဟုတ်တယ်လေ ဖေဖေရဲ့ ၊ ကိုကိုက လူငယ်လေ၊ လူငယ်ဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွား သွားလာလာရှိမှာ ပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုကိုက သူများ တွေလို ရန်ဖြစ်တာ ဘာညာမှ မလုပ်ဘဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဖေဖေတို့ စိတ်ပူရတာပေါ့”

“ပန်းနားလည်ပါတယ် ဖေဖေရဲ့ ၊ ကိုကို ညဘက်အပြင်ထွက်တာက ကိုကိုကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို လိုက်နေတာ”

“ဟင်”

“အလို”

ဒေါ်ပန်းပွင့်သိနဲ့ ဦးအောင်မြင့်ခိုင်တို့ ထံမှ အံ့ဩတဲ့ အာမေဇိုတ်သံ လေး ပြိုင်တူထွက်လာသည်။ ။

“ဟုတ်တယ် မေမေတို့ ချွေးမချောချောလေးရအောင် ကိုကို ကြိုးစား နေတာပါ စိတ်မပူပါနဲ့ ”

ပန်းက လှလှပပပြီး၍ ပြောနေပေမယ့် ဒေါ်ပန်းပွင့်သိတို့ မောင်နှံမပြီးနိုင်ရှာ ဦးခေါင်းပြိုင် တူယမ်းကာ သက်မချလိုက်သည်။ ။

သမီးက ကလေးစိတ်ပဲလား။

ဘာကိုမှ မခံစားတတ်တာလား။

ဝေခွဲမရတဲ့ မျက်နှာနုနုပြီးပြီးလေးက အပြစ်ကင်းသန့်နေတဲ့ က လေးလေးလို။

“စားလေ ဖေဖေ”

လင်မယားနှစ်ယောက် သက်မကိုယ်စီချကာ သမီးလေးကို ပြိုင်တူ ကြည့်မိသည်။ ။ သမီးက ဖခင်ကြိုက်တဲ့ ဟင်းခွက်တွေကို ဖခင် ထမင်းပန်းကန်ရှေ့ မျက်လွှာချကာ တိုးရွှေ့ပေးသည်။ ။

“မေမေ စားလေ၊ စားပြီးရင် ဆေးသောက်ရဦးမှာ ”

မိခင်ပန်းကန်ထဲ ငါးဟင်းအဝါရောင်ကို ထည့်ပေးရင်း ထပ်ဆင့်ဆိုမှ

သမီးထံမှ အကြည့်လွှဲကာ ထမင်းတို့ ကနန်း၊ ဆိတ်ကနန်း စားဖြစ်ကြသည်။

ဦးအောင်မြင့်ခိုင်တို့ စိတ်က ရည်ရွယ်ရင်း တစ်မျိုး။

သား စိတ်ဝင်စားတာက တစ်ဖုံ။

သမီးလေးက ဘာကိုမှ မခံစားတတ်သေးတာလား။

“ကိုကိုကြိုက်နေတဲ့ မမက အရမ်းလှတာပဲ မေမေရဲ့ ၊ အီကိုက ကွင်း နံလေ ကိုကိုနဲ့ တွဲရင် အရမ်းလိုက်ဖက်မှာ ပန်းကတော့ သဘောတူတယ် မေမေ၊ ဖေဖေကော သဘောကျလား ဟင်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမေးနေတဲ့ သမီးစိတ်ကို နားလည်မှုပေးရမှာ လေ။

“အင်းလေ သမီးကိုကိုကြိုက်ရင် ဖေဖေတို့ လက်ခံပေးရမှာ ပေါ့”

ခင်ပွန်းသည် အပြောက သူမရင်ကို နှင့်ခနဲဖြစ်သွားကာ သီးသွားစေသည်။

“အဟွတ် အဟွတ်”

“ဟင် မေမေဘာဖြစ်တာလဲ”

စိုးရိမ်သံလေးနဲ့ အပါးရောက်လာတဲ့ သမီးကို လက်ကာဟန့်ရင်း

“ထမင်းနင်ပြီး သီးသွားတာပါ သမီး ရတယ်”

“အဲဒါဆို ရေသောက် လိုက်လေ မေမေ”

“အင်း”

သမီး ကမ်းပေးတဲ့ ရေတစ်ဖန်ခွက်သောက်ရင်း ခင်ပွန်းသည် ကို အ

မိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်မိသည် ။ ခင်ပွန်းသည် က နားလည်သယောင်
ဦးခေါင်းလေး ဆတ်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်တော့သည် ။

သမီးက ကလေးဆန်လွန်းတယ်ကွယ်။

သားကို အစ်ကိုရင်း တစ်ယောက်ထက် ပိုခံစားမှုမျိုးမရှိတာလား။ ဒါ
မှ မဟုတ် ခန့်မှန်းအကဲ ခတ်လို့ မရအောင် သမီးက ပီပီရီရီ ဟန်ဆောင်
နေတာလား။

ဒေါ်ပန်းပွင့်သီ အတွေးမဆုံးနိုင်တော့။

★

အခန်း (၃)

“ပန်းကော မိပု”

“ဟို မီးဖိုခန်းထဲမှာ ”

“ဘာလုပ်နေလဲ မြန်မြန်ခေါ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

ကိုကို အသံနောက်မှာ မိပုရဲ့ မရဲတရဲ အသံလေးပျံ့ဝင်လာသည် နှင့် အစိမ်းကြော်ကြော်ဖို့ ပဲသီး စိမ်းလှီးနေတဲ့ ပန်း ချက်ချင်းရပ်တန့်ကာ လက်သုတ်ပဝါကောက်ကိုင် လက်သုတ်ရင်း ဧည့်ခန်းဆီ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သည်။ မိပုက ပန်းကို မျက်ရိပ်ပြရင်း မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

မိပုမျက်ရိပ်ကို ပန်းနားလည်တာပေါ့။

ကိုကိုက အပြင်ကဝင်လာတာနဲ့ ပန်းကိုမမြင်ရင် မေးမယ်။ ပန်းကိုတွေ့ရင်လည်း မျက်ခုံးချည်း တွန့်ကျို့ကာ ခပ်နှိမ်နှိမ်ကြည့်မယ်။ ကြည့်ပြီးမှ ခိုင်းချင်ရာခိုင်းမယ်၊ အဲဒါ ကိုကိုအကျင့်။

ခုလည်း

မျက်ဝန်းထောင့်ကပ်ကြည့်ကာ မျက်နှာထားရှုတင်းတင်းနဲ့ အပေါ်ထပ်တက်ဟန်ပြင်ပြီးမှ မတက်ဘဲ

“အထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ကိုကို”

ဖေဖေနဲ့ မေမေရှေ့မှာ ပန်း ကလေးတစ်ယောက်လို ဆိုးနွဲ့လို့ ရပေမယ့် ကိုကိုကို ဆိုးနွဲ့ဖို့ နေနေသာသာ ကိုကိုဟောက်သမျှ ကိုကိုပြောသမျှ ဦးခေါင်းလေးငုံ့နေရတဲ့ ကျေးကျွန်သဖွယ်။

ပန်း ကိုကိုမျက်နှာထားကို မော့မကြည့်ရဲပါ။ မော့ကြည့်ရင် ကိုကိုမကြိုက်ဘူးဆိုတော့ မျက်လွှာ ချခေါင်းငုံ့နေရတာ အကျင့်ပါနေပြီ။

“ဘာမှ မလုပ်ရင် အထဲမှာ ဘာတရားကျင့်နေလဲ”

ကိုကိုက ဒီလိုပါပဲ။ ပြောသမျှ ငြိမ်ခံနေလိုက်ရင် စကားကြောမရှည်တော့။

“မေမေကော”

“ဖေဖေနဲ့ ဆေးခန်းသွားတယ်”

“ငါရေချိုးမယ် ရေနွေးစပ်ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

ပန်းကို ရှုံ့တွတွကြည့်ပြီး အပေါ်ထပ်တက်သွားတဲ့ ကိုကိုနောက်မှ ပန်း ညင်သာသာခြေလှမ်းနဲ့ အပေါ်ထပ်တက်ခဲ့ရသည်။

ကိုကိုက တစ်မျိုး ရေချိုးတာတောင်ရေနွေးကို ကိုယ်တိုင်စပ်ပြီး မချိုးချင်လောက်အောင် ဆိုရှယ်ကျကျနေချင်တဲ့ သူ။

အင်းလေ ကိုကို သိန်းထောင်ပေါင်းများစွာ ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ ဖေဖေမေတို့ရဲ့ တစ်ဦး တည်းသောသား။

ပန်းက မွေးစားခံရတဲ့ သမီး။

အခြေအနေချင်း မတူဘူးဆိုတာ ပန်း သိပါတယ်။

“ရေပူပူ မစပ်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

ကိုကို အဝတ်လဲခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ပန်းရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ရသည်။ ကိုကိုအခန်းမှာ ရေချိုးခန်းအိမ်သာ၊ စာဖတ်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ အပြည့်အစုံရှိတာလေ။ ကိုကိုအခန်းက ဖေဖေတို့ နေတဲ့ အခန်းထက် အစစအရာရာ ပြည့်စုံသည်။

ကိုကိုအခန်းကို ဘယ်အိမ်စေ့မှ ဝင်ခွင့်မရ။ ကိုကိုအလုပ်မှန်သမျှကို ဘယ်သူလုပ်ပေးပေး စိတ်တိုင်းမကျတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုကိုအကျင့်။

ဒါကြောင့် ကိုကိုစိတ်ကျေနပ်အောင် ပန်းခေါင်းငုံ့ခံလုပ်ပေးခဲ့တာ ပန်းသိတတ်စ လုပ်ကိုင် တတ်စကတည်းက။

အဲဒါကြောင့် ထင်သည်။ ကိုကိုအလုပ်မှန်သမျှကို ပန်း ခိုင်ခံလုပ်ပေးလာတာ ခုချိန်ထိ။ နောင်လည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ပေးရမယ် ထင်၏။ ရေချိုးကြွေခွက်ထဲ ရေပူရေအေးမျှအောင် ပိုက်ခေါင်းနှစ်ခုကို ပြိုင်တူ ဖွင့်ထားလိုက်သည်။

ရေချိုးကြွေခွက် ရေပြည့်လုနီးမှ ပိုက်ခေါင်းနှစ်ခုပိတ်ပြီး ရေထဲသို့ လက်ချောင်းလေးနဲ့ စမ်းကြည့်တော့ ရေပူများ တာကြောင့် ရေအေးပိုက်ပြန်ဖွင့်ပြီး အနေတော်အောင် ရေအေးစပ်ရသည်။

ရေအေး ပိုက်ပြန်ပိတ်တဲ့ အချိန်မှ ကိုကိုက ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်လာသည်။

“ရပြီ ကိုကို”

အပြင်က ပြန်လာတဲ့ အနီနဲ့ အဖြူစင်းလေးတွေပါတဲ့ စပွဲရှပ် ချွတ်ထားတဲ့ ကိုကိုရင်ခွင်ဖြူဖြူ ပေါ်မှာ အမွေးအမှ င် စိမ်းစိမ်းစိုစိုတို့ က အမြင်မရိုင်းစေတဲ့ အပြင် ကြည့်ရလှပနေသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ကိုကို အသံစူးစူးကြောင့် ပန်း လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ကိုကိုရင်ခွင်မှ အကြည့်ခွာပြီး

“ဘာမှ မကြည့်ပါဘူး”

“သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို ရေအချိန်ကြာကြီး စိမ်မနေနဲ့ ဦးနော်”

“အောင်မာ ငါ ထုချလိုက်ရ”

ကိုကိုလက်သီးဆုပ် ချိန်ရွယ်လိုက်တော့ ပန်း ဇက်လေးပုကာ ဦးခေါင်းဝပ်ဆင်းသွားသည်။

“ငါ့ကို ဆရာလာ မလုပ်နဲ့ ”

“မေမေ သတိပေး ပြောခိုင်းလို့ ပါ”

“မပြောနဲ့ သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပန်း ဦးခေါင်းဆတ်ကာ ရေချိုးခန်း တံခါးဆွဲပိတ်ရင်း အခန်းပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ ကိုကို ချွတ်ထားတဲ့ စပွဲရှပ်ကို ကိုကိုမွေ့ရာပေါ်မှ ကောက်ပြီး အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းရသည်။ အဝတ်ကို ကိုကို အဝတ်အညစ်ထည့်တဲ့ ခြင်းတောင်းထဲထည့်ပြီး ထွက်တော့

“မမပန်း”

မီးဖိုခန်းထဲက မိပုအသံကြောင့် ပန်းခြံလှမ်းက မီးဖိုခန်းဆီ
ရွှေ့ခဲ့ရပြန်သည်။ ။

“ပြော မိပု”

“အစိမ်းကြော် လာကြည့်ဦး”

“အေး နေဦး ကြော်လိုက်ပြီလား”

“အင်း”

“နူးသွားရင် ကိုကို မစားတော့ဘူး မိပုရဲ့ ”

“မနူးသေးဘူး မမပန်း ဒီမှာ ကြည့်”

မိပုက စတီးဇွန်းနဲ့ မွှေ၍ ခပ်ပြသည် ကို ပန်း ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်
လိုက်သည်။ ။

“ကိုကိုက ခပ်စိမ်းစိမ်းမှ ကြိုက်တာမိပုရဲ့ ။ ဒီလောက်ဆို ရပြီ သိ
လား”

“အင်းပါ။ မိပု မှတ်ထားပါ့မယ်”

မိပုက ပန်းတို့ နဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲ။ ပန်းလို အရပ်မြင့်သွယ်သွယ်မ
ဟုတ်ဘဲ ပုပုလုံးလုံး ချစ်စရာလေး။

ပန်း ကျောင်းတက်တော့ အချက် အပြုတ်ကိစ္စ အလျင်မမီမှာ စိုးလို့
မေမေ ကိုယ်တိုင် ပွဲစားတွေက တစ်ဆင့် ခေါ်ယူထားတာ တစ်လပင်မပြ
ည့်သေး။

ပန်း ခိုင်းသမျှတွေ သေသေချာချာ လုပ်တတ်လို့ ပန်း စိတ်ချပြီး
ကျောင်းသွားနိုင်တာဖြစ်သည်။ ။

နောက်ဆို ချူချာလွန်းတဲ့ မေမေ့ကို ပန်း စိတ်မချနိုင်ဘူးလေ။

“ကိုလေးအတွက် ဘာလုပ်ဦးမလဲ မမ”

“ကြက်ဥဟပ်ဘို့ငှါ ကြော်မယ်၊ နေ နေ ပန်းပဲ ကြော်လိုက်မယ်”

“မိပု ထမင်းပွဲပြင်လိုက်။ ခဏကြာရင် မေမေတို့ ရောက်လာတော့မှာ

”

ဒီနေ့တော့ မိသားစု မျက်နှာချင်းဆိုင် ထမင်းလက်ဆုံစားရမှာ လေ။
ကိုကို ဒီနေ့ စောစောပြန် လာတာကိုး။

“မေမေနဲ့ ဖေဖေ စိတ်ပျော်သွားမှာ ပဲ မိပုရဲ့ ”

ပန်းက ပန်းအတွေးကို တတွတ်တွတ်ပြောရင်း ကြည်နူးနေမိသည် ။

“ဟုတ်တယ်နော် မမ။ ကိုလေး နေ့တိုင်း စောစောပြန်လာရင် သိပ်
ကောင်းမယ်။ အပုတို့ လည်း အလုပ်စောစော ပြီးတာပေါ့။ နောက်ဆို ကို
လေးကို စောင့်ရတာ အပုတော့ စောင့်ရတာချည်းကို စိတ် မရှည်ဘူး အ
လိုလို မောလာတယ်”

“ပန်းက မောတယ်လို့ လည်း မဟုတ်ဘူး စောင့်ဆိုတော့လည်း စော
င့်ပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား”

ဒယ်အိုးထဲ ဆီလောင်းထည့်ရင်း ပန်း ပေါ့ပါးစွာပြောတော့ မိပုက မျ
က်လုံးလေးဝင့်ကာ

“မမ မစောင့်ရင်ကော”

“ဆူခံရမှာ ပေါ့”

“ဟွန်း အစ်ကိုလေးက တစ်မျိုးချည်းပဲနော်။ အိမ်မှာ ဘာအလုပ်မှ ဝို
င်းမကူပဲနဲ့ ”

“အမလေး ရှုး တိုးတိုးပြော။ ကြားသွားရင် မိပုကို ချက်ချင်း မောင်း ထုတ်လိုက်မှာ ”

“ဘာဖြစ်လို့ ”

“အဲလို ပြောတတ်တဲ့ အလုပ်သမားတွေကို ကိုကို မောင်းထုတ်နေကျ ။ နောက် အဲလို မပြောနဲ့ မိပုရယ်”

မိပု နှာခေါင်းလေးတွန့်ကာ ကြွေပွင့်ပါတဲ့ ထမင်းအုပ်ဆောင်းထဲ ပေါင်းအိုးထဲက ထမင်းတွေ ခပ်ထည့်ကာ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည် ။ ဆီဒယ်အိုးထဲ ဖောက်ထည့်ထားတဲ့ ကြက်ဥဟပ်ဘွိုင်ကို ပန်းကန်ပြားထဲ ပန်း ဆယ်၍ ထမင်းပွဲမှာ နေရာချလိုက်သည် ။

“ဒီတိုက်မှာ မြချင်ရင် ကိုကို ဘာပြောပြော ပြန်မပြောပါနဲ့ ကွယ် နော်”

မိပု ဦးခေါင်းဆတ်မှ ပန်း စိတ်ထဲပေါ့ပါးသွားသည် ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပန်း စိတ်က ကိုကို စိတ်ကို အစဉ်အမြဲ လိုက်လျော နေတတ်ခဲ့တာလေ။

“ပန်း”

“ရှင် ကိုကို”

ထမင်းစားပိုင်းမှာ ပေါ်လာတဲ့ ကိုကိုက ရေချိုးသန့်စင်ပြီးကာ အဖြူရောင် ဝတ်စုံလေးနဲ့ တောက်ပနေသည် က ပန်း ငေးခနဲ ဖြစ်သွားစေသည် ။

“မေမေတို့ လာရင် ပြောလိုက် ငါ ဒီည အပြန်နောက်ကျမယ်လို့ ”

“ဟင်”

“ဘာ ပြုံးကြည့်နေတာလဲ”

“ဟို ဟို မေမေတို့ ကို စောင့်လိုက်ပါလား။ ဒီမှာ ညစား အသင့်ပြင် ထားပြီးပြီ။ မေမေတို့ လာရင် တစ်ခါတည်းစားပြီးမှ သွားပေါ့ ကိုကိုရယ်”

ပန်း စကားလုံးတွေနောက်မှ ကိုကို မျက်နှာက ညိုခနဲ မှောင်ကျကာ ပန်းကို လျှာရှည်ရန်ကော ဆိုတဲ့ အကြည့်စူးစူးနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး

“နင် ဒီတိုက်မှာ ဆက်မနေချင်ဘူးလား”

ပန်းက စေတနာနဲ့ ပြောတာကို ကိုကိုက နားမလည်ဘူးထင်ရဲ့ ။

“နေ နေ ချင်ပါတယ် ကိုကို”

“နေချင်ရင် လျှာရှည်တဲ့ အကျင့်ဖျောက်”

ကိုကိုစကားသံနောက်မှာ ပန်းနှုတ်ခမ်းလွှာစေ့ပိတ်လိုက်ရသည် ။

“နေရာတကာ ဆရာမလုပ်ချင်နဲ့ ပန်းလေညင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

ပန်း မျက်လွှာချကာ တိုးတိုးပြောလိုက်မှ ကိုကိုလှည့်ထွက်သွားသည် ။ ဆွတ်ဖျန်းထားတဲ့ ရေမွှေးနံ့က ပန်းစိတ်ကို ချော့နေတာလားကွယ်။

ကိုကိုပုံရိပ်လေး ကွယ်ပျောက်သွားပေမယ့် ရေမွှေးနံ့က စက္ကန့်ပေါင်း များစွာ ပန်းအာရုံမှာ မွှေးပျံ့နေဆဲ။

မိပုက ကြောက်ရွံ့ဟန်လေးနဲ့ ပန်းကိုကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်ပြီး

“မမပန်းကိုတောင် မျက်နှာသာမပေးရင် မိပုတို့ ဆိုရင်တော့ အမလေး မတွေးရဲစရာချည်း ကွယ်”

မိပု ကျောပြင်လေး ကော့သွားသလို ကိုကိုကို ကြောက်အားပိုပိုလေး
ဆိုရှာသည်။ ။

“ဟုတ်တယ် မိပုရယ်၊ ပန်းက ကျင့်သားရနေပါပြီ၊ မိပုသာ သတိ
ထားပါကွယ်”

“စိတ်ချပါ မိပုက မမပန်းကိုလည်း ချစ်ခင်နေမိပြီလေ။ ဒါကြောင့်
ကိုလေးအပြစ်မမြင်အောင် ဆင်ခြင်ပုံမယ် မမပန်းလည်း ”

“နားလည်ပါတယ် မိပုရယ်၊ ပန်းလည်း သတိနဲ့ နေရတာပါပဲ၊ ပန်း
ဘဝက ကိုကိုလိုသူဌေး သားမှ မဟုတ်တာ”

နှစ်ယောက်သားတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျှဝေခံစားနေမိတဲ့ ပ
န်းတို့ နှစ်ယောက်က ဘဝ သမားပါ ကိုကိုရယ်။

ဘဝတစ်ခု လုံလုံခြုံခြုံရှိစေဖို့ ပန်းအစဉ်ခေါင်းငုံ့နေပါမယ်ကွယ်။

*